

KAPITEL 1

Stjernerne lyste klart op, men de kunne ikke konkurrere med den store fuldmåne, der som en kraftig projektør, oplyste borgmuren. Græsset havde lagt sig, tyngt af den nyligt faldne regn, der siden havde samlet sig i pytter i jordens små fordybninger. Månen spejlede sig tilfreds i det let bølgende vand, som vinden dansede med. Skyerne, der havde bragt regnen, var stadig at se på himlen længere østpå, hvor stjernernes lys ikke fik lov at trænge igennem.

Området omkring borgen var temmelig øde og stille. Et bakket, græsdekke landskab udgjorde størstedelen af udsigten til alle sider. I det fjerne vest kunne man i dagslys skimte nogle bjergtoppe på den anden side af Tornfjorden, der gnavede sig ind i fastlandet, ikke langt fra borgen i sydvestlig retning. Nordpå lå den tætte, mørke skov, der naturligt afgrænsede denne del af fastlandet. Det sydlige Lamandir var ikke et sted, man opsøgte, hvis man havde livet kært. Det gjaldt uanset om man rejste om dagen eller natten.

Borgen tilhørte den mørke fyrste Thesmarein, hvis rygte havde bredt sig over det meste af Lamandir, hvor han var enten frygtet eller hadet, ofte begge dele, afhængig af, hvem man spurgte. Thesmarein var en af de ældste vampyrer, der endnu levede, og man opnåede kun sådan en status ved at være snu, koldblodig og nådesløs.

Borgen var bygget tæt af store, firkantede byggesten, og nød ingen huller, hverken i muren eller andre steder i bygningsværket. Solens lys var ikke velkomment inde i det sydlige Lamandirs hjerte.

Set på afstand rejste borgens to tårne sig i horisonten som truende skygger, omkranset af den runde mur. Et symbolsk bil-

lede måske, men alle, der boede i Lamandir skælvede, hvis nogen nævnte Borgen.

Fra toppen på begge tårnene blafrede et stort, grønt flag med et billede af en flagermus, tegnet i sort, på. Flagermusen på den grønne baggrund var et velkendt symbol, alle vidste repræsenterede Thesmareins vampyrklan.

Alle vampyrer i Lamandir var på den ene eller anden måde forbundet til Thesmareins borg. De mange små landsbyer, menneskene havde fordelt sig i, skulle høstes. Ofte nok til at ingen vampyrer i klanen sultede, men alligevel så sjældent at menneskene kunne nå at reproducere sig selv inden næste høst. Mennesker, der blev fanget af vampyrerne, blev transporteret tilbage til borgen, hvor de også blev sat til at avle, inden blodet flød og festen begyndte.

Mennesker, der ankom her, forlod aldrig stedet igen. Nogen døde hurtigt, fordi de blev udvalgt til at brødføde borgens beboere, mens andre fik lov at leve længe, så de kunne passe på deres medmennesker, så de voksede sig stærke og sunde. Vampyrerne behandlede deres fanger godt. De vidste at menneskene hurtigt ville sygne hen og dø uden sollys, så der var fri adgang til borgens udendørs arealer, inden for muren. Området var stort, og menneskene passede deres egne små haver og bed. Det var også i deres egen interesse at holde sig i så godt helbred som muligt. Vampyrerne kunne naturligvis ikke holde øje med menneskene når de var udenfor i dagtimerne, men brød de deres retningslinier, fandt deres vogtere ud af det så snart solen forlod himlen, og så kom straffen.

Balancen mellem vampyrer og mennesker var hårfin. For mange vampyrer til for få mennesker ville ende ud i hungersnød,

mens for mange mennesker ville kunne udvikle sig til en trussel mod den mørke race.

Borgens udseende udefra gav indtryk af at den var stor. Det var dog intet i forhold til når man lærte den at kende. Det var kun en lille bid, der befandt sig over jordens overflade. Dybt under menneskenes haver var flere lag af kældre og katakomber, forbundet med lange gange i en enorm labyrint. De vampyrer, der boede permanent på borgen havde også deres private gemakker hernede, mens tårnene, der rejste sig over jordoverfladen primært var beboet af menneskene og deres vogtere. Hvis lynet slog ned i et tårn og solen skinnede, kunne konsekvensen være fatal for de vampyrer, der boede der. Det lod man menneskene om.

I et stort lokale i undergrunden havde en mængde kappeklædte, blege skikkelser samlet sig. Fakler monteret langs væggene hele vejen rundt lyste det firkantede rum op og afslørede et podium i den ene ende af rummet med en enlig stol på. Stolen var vendt ud mod resten af rummet, der svarede igen med en række stenbænke, et par meter fra podiets begyndelse.

Den ophøjede stol lagde sæde til Thesmarein, der sad med foldede hænder og stirrede med sine kolde øjne ud over salen. Han gemte sit skaldede hoved under hættten, men det skarpe blik var tydeligt. Kappen, han bar, var mørkegrøn og havde han stået op, ville man kunne se, han, ligesom alle andre i salen, bar flagermusesymbolet på ryggen.

Der var vel en snes vampyrer til stede, hvoraf én blev slæbt frem på gulvet foran klankongen af to vagter. De var begge ikklædt sort harnisk, og deres skaldede isser og stive grimasser gjorde det klart, at de bestemt ikke var til at spøge med.

Vampyren var lænket og bagbundet af en skinnende kæde.

Vagterne sparkede til hans ben, så de knækkede sammen, og vampyren derved knælede ned for Thesmarein. Vampyrkongen satte hovedet på skrå og nedstirrede fangen.

”Tarith, du har gjort dig skyldig i en forbrydelse,” sagde Thesmarein sagte. Hans stemme var ikke meget mere end en hvisken, men den var ganske tydelig. Resten af salen var helt lydløs. Kun nogle svage gisp fra fangen kunne høres.

”Forbrydelser bliver ikke set let på her,” fortsatte vampyrkongen og vendte hovedet, så det hældte den anden vej.

”At indsamle mennesker uden at indberette dem kaldes indsmugling. Den slags er meget fristende, og bliver derfor slået hårdt ned på.”

Med et ryk rejste kongen sig og trådte ned til fangen. Med hånden greb han fat om fangens venstre hjørnetand og trak til. Blodet strømmede fra fangens mund, men han forblev tavs. Vampyrkongen holdt tanden op for resten af salen, så de tydeligt kunne se den.

”Er det retfærdigt?” spurgte han forsamlingen. De begyndte at huje og klappe. Thesmarein kastede tanden tværs ned gennem lokalet og lod de andre vampyrer slås om at få fat i den.

Så greb han fangens anden spidstand og trak også den ud. Tandden fik samme tur.

”Når du får nye tænder, ser jeg kun at du benytter dem til lovligt blod.”

Fangen kneb øjnene sammen i smerte og lod blodet dryppe fra de to sår han nu havde i overmunden.

”Næste,” sagde vampyrkongen sagte.

Vagterne, der var trådt tilbage under afstraffelsen, tog nu fat i fangen, og slæbte ham ned gennem lokalet, til udgangen i den

modsatte ende.

Den næste, der skulle dømmes var Elliot. Han var ligesom den foregående fange lænket med en sølvkæde. Det ædle metal brændte i hans hud, og smerten var næsten ulidelig. Elliot var forholdsvis ung. Han havde ikke været vampyr særlig længe, men det kunne ikke ses på ham. Hans fremtrædende kindben var delvist dækkede af skulderlangt, sort, fedtet hår. De blå øjne stod klart frem.

Tumulden i salen havde fået den levende ild i faklerne til at blafre, og skyggerne dansede hen over forsamlingen.

Vagterne vendte tilbage, greb fat i Elliots overarme og trak ham op fra stenbænken, han sad på. Elliot var en høj, slank mand, der med sin muskuløse overkrop og charmerende glimt i øjet havde knust manganen et pigehjerte. Vel at mærke før han blev vampyr. Nu havde han andre prioriteringer. Overlevelse var en af dem.

Elliot sank ned i knæ af sig selv. Han undte ikke vagterne den fornøjelse at sparke ham ned. Han så trodsigt op på sin mester, Thesmarein, vampyren, der i sin tid havde ændret hans liv radikalt.

”Elliot, jeg er skuffet,” begyndte den hviskende stemme. ”Til at begynde med havde jeg tænkt på dig som min højre hånd, så snart du blev udlært. Alle i klanen ved, at du er mit ansvar. Og når du så bryder en af de ældste love, vi har, hvem får du så til at fremstå svagt? Mig, din lærer og mester.”

Elliot forblev tavs. Han havde intet at sige. Han bed tænderne sammen på grund af smerten fra søvlænkerne, der brændte som ild, der hvor den havde direkte kontakt med hans blege hud.

”Elliot, du har gjort dig skyldig i en forbrydelse,” fortsatte vampyrkongen. ”Du har drukket blodet fra et menneske, der ikke til-

hører dig. Faktisk, for at det ikke skal være løgn, et menneske, der tilhører mig.”

Salen gispede. De fleste tilstedeværende kendte ikke på forhånd detaljerne i forbrydelserne. At stjæle fra klanens leder var en så helt igennem gemen og arrogant handling at de fleste nu frygtede for vampyrens fortsatte eksistensberettigelse.

Elliot vred sig.

”Hvad er det, jeg ser,” hviskede Thesmarein sagte. ”Er sølvet ubehageligt?”

Elliot så op. Hadet blussede i hans øjne.

”Elliot, du er en vanskelig nød at knække. Mon ikke hundrede år i kisten vil kunne gøre det?”

Salen gispede igen. Kisten var ikke bare en normal ligkiste af træ, som vampyrerne oftest tilbragte dagtimerne i. Denne særlige afstraffelseskiste var konstrueret helt igennem af sølv.

Elliot's ansigt var blevet om muligt endnu mere blegt.

”Før ham bort,” spyttede vampyrkongen sagte. ”Og bring den næste ind.”

Elliot blev brutalt hevet op af de to skaldede vagter, der slæbte ham ned gennem salen og ud på gangen. De gik nu i den kæmpe labyrint af gange og korridorer, der bandt hele det underjordiske samfund sammen. Gangenes gulve var belagt med brosten, mens vægge og lofter var konstrueret på samme måde som borgen oppe over jordoverfladen.

Elliot gik frivilligt med. Han ville først blive ført tilbage til sin fængselscelle, for han vidste, at Thesmarein var sadistisk nok til at vente mindst et par dage med at smide ham i kisten. Det skulle arrangeres som en begivenhed med offentligt skue, så hånet og hadet var på sit højeste. Samtidigt ville det også understrege

Thesmareins status som kynisk og nådesløs.

Den celle, Elliot var blevet tildelt, lå i en ydre liggende gren af gangsystemet, langt fra borgens centrum. Udgravning af nye gange var altid højt prioriteret. Jo større bebyggelsen blev, jo flere kunne den rumme, vampyrer såvel som deres mad.

Elliot vidste godt, hvorfor lige præcis den celle var blevet udvalgt til ham. Han havde siddet i den før. Dengang han første gang ankom til borgen.

Snart nåede de frem til cellen, der var lille og kvadratisk. Tre stenvægge og jerntræmmer ud mod gangen. Den ene vagt åbnede træmmedøren og den anden låste sølvkæden op og smed Elliot ind i cellen. Uden et ord låste de celledøren og lod Elliot alene med sine tanker.

Han satte sig på en lille, smal stenbænk, det ene ud af to møbler i cellen. Det andet var en klam, mosbegrøet kiste, der knapt nok lukkede tæt.

Han tænkte sig tilbage til sin tid som menneske, hvor han havde boet med sin familie i den lille landsby Ganthus, der lå på en lille halvø ved Hornfjorden. Landsbyen var ikke ret stor og var derfor dybt afhængig af de handlende, der rejste rundt fra by til by. Især forbindelserne til Luthus, en noget større by, der lå nord for Ganthus, var vigtige. I Tusmørkeskoven voksede en særlig slags svampe, der var blevet en utrolig populær spise blandt menneskene i Lamandir, så det var både befolkningen i Ganthus' held og byrde, at det var dem, der boede tættest på. Tusmørkeskoven var nemlig ikke kun mørk at udseende. Den markerede grænsen ind til vampyrernes domæne, hvor intet menneske frivilligt satte sine fødder. Men ville Ganthus handle, måtte de have noget at tilbyde, så svampene måtte plukkes og bringes hjem.

Elliot var med to jagtkammerater redet ud til skoven for at høste svampe, en opgave han mange gange før havde udført. Rideturen fra Ganthus til skovens begyndelse tog gerne en halv dags tid, men selvom de rejsende var trætte og svampene var svære at finde, slog de ikke lejr i skoven. Det var for farligt. Kun når de fik øje på svampe, forlod de hesteryggene, og så snart svampene var plukkede, red de videre. Hestene var deres eneste forsvar mod vampyrernes angreb. Den bedste strategi for menneskene var at komme hurtigt væk, og det var hestene gode til.

Tusmørkeskoven levede op til sit navn. Selv når solen stod højest på himlen, var skoven mørk og dunkel. Det perfekte sted for et vampyrbaghold.

Elliot, Remus og Diego havde gennemført skovbunden i en time efter at være ankommet til træernes begyndelse, men havde kun fundet halvt så mange svampe, som de havde håbet på. Solen ville snart gå ned, så det var på tide at vende om. De rejsende ville gerne være et godt stykke ude i det åbne land mellem skoven og landsbyen inden solen forlod himlen. Problemet var bare, at de havde mistet orienteringen.

Elliot huskede tydeligt det forvirrede udtryk, Diegos ansigt viste, da en velkendt skovsti ikke kom til syne, der hvor de havde håbet på at finde den. Diego var en lav mand, med lyst, let krøllet hår og et langt, flettet skæg, mens Remus nærmest var det stik modsatte, høj, og næsten hårløs.

Et vindpust hvislede gennem bladene og kviste knækkede i nærheden.

”Hvad var det?” hviskede Diego og så sig omkring. Han trak sin armbrøst og spændte den. Elliot og Remus red tæt op ad ham, og de tre ryttere vendte sig nu ryg mod ryg mod ryg, så de hver

holdt øje med en tredjedel af den omkransende skov. Remus spændte sin flitsbue og Elliot trak sin kniv.

Otte vampyrer sprang på dem fra hver sin retning. Det gik så hurtigt at Elliot ikke bed mærke i, hvem, der dræbte hvem, og i hvilken rækkefølge, men det endelige resultat af kampen var ikke til at glemme. Tre af vampyrerne lå livløse på jorden, mens de resterende holdt de rejsende skakmat med tænder på struben.

En niende vampyr kom til syne, en kvinde, med flammende rødt hår og spidse negle. Hun havde røde øjne, der passede godt sammen med hendes hår. Under andre omstændigheder havde Elliot måske tænkt over den detalje, men lige i disse sekunder var det mere hendes handlinger end udseendet, han fokuserede på.

Den rødhårede vampyr gik stille og roligt rundt om de tre tilfangetagne mennesker og så dem grundigt an. Så pegede hun på Elliot.

”Ham.”

Hestenes vrinsken og skrigene fra Remus og Diego skar stadig i Elliots hukommelse, selv efter så mange år. Hans to jagtkammeraters blod blev hurtigt fordelt mellem deres tilfangetagere, og da måltidet var ovre, greb de fat i Elliot og slæbte ham med.

De efterlod hestene i skoven. Elliot gættede på at de selv fandt tilbage til landsbyen. Tidligere havde man oplevet heste komme alene tilbage.

Elliot havde set til med rædsel mens vampyrborgen blev større og større efterhånden som de nærmede sig den. Den nat havde månen også været fuld, så den uhyggelige borg havde stået tydeligt frem. Da de ankom, var Elliot blevet smidt i en underjordisk celle, som havde været hans opholdssted i en måneds tid, inden han en dag blev ført frem for vampyrkongen. Thesmarcin havde

da plantet de spidse vampyrtænder i sin fanges halspulsåre, og druknet den røde væske. Det næste Elliot huskede, var at han vågnede op med en helt anden følelse i kroppen; en sult, han aldrig før havde følt.

Thesmarein havde senere forklaret Elliot at han skulle bruge en ung mand, flot af udseende, der skulle udføre særlige opgaver for ham. Egeria, den rødhårede vampyrkvinde, var blevet betroet at finde den rette mand.

Elliot var ofte sendt af sted som diplomat for at mødes med andre vampyrklaner for at regulere de traktater, de havde i mellem sig. Hvilke byer, der måtte angribes, hvor ofte, og så videre, for at opretholde balancen mellem de to racers population.

Elliot's tanker vendte tilbage til hans nuværende situation, fanget i sin gamle celle. Vagterne var for længst gået igen, og den unge vampyr var alene. Der var endnu ikke bygget noget på den modsatte side af gangen, så det var kun en stenmur, han havde til at holde sig med selskab. Det passede ham glimrende.

Han gik ned bagerst i rummet og lirkede lidt på en af de store byggesten. Den sad stadig løst.

Dengang Elliot første gang blev smidt i cellen, da han stadig var menneske, var cellen endnu ikke færdigbygget. Rummet var udhulet og tremmerne var sat for, men der var endnu ingen stenvæg rundt. Den desperate Elliot var da begyndt at grave en tunnel ud gennem bagvæggen og op mod jordoverfladen. Han havde regnet ud, ud fra, hvor langt han var blevet ført hen ad de lange gange, at cellen måtte befinde sig uden for borgmuren. Han nåede ikke at færdiggøre tunnelen, men han var meget påpasselig med at undgå at den blev opdaget. Da han senere blev vampyr, tog han selv ansvaret for at bygge cellen færdig, og sørgede for at den

sten, der dækkede begyndelsen til tunnelen, sad tilpas løst til at den kunne lirkes ud.

Elliot vidste at vampyrernes arrogance var deres største svaghed. Det havde han netop bevist med sig selv, da han var brudt ind i sin mesters private gemakker og havde drukket blodet fra hans personlige forråd. At Thesmarcin i respons ville vælge at placere ham i samme celle som han i sin tid var blevet anbragt i, krævede ikke de store profetiske kundskaber.

Elliot lirkede stenen på plads igen fra indersiden af tunnelen. Udefra ville man blot se en tom celle, uden nogen forklaring på, hvor fangen var blevet af.

Vampyren kravlede op langs tunnelen, greb fat i de rødder og sten, han kunne nå og trak sig selv op i armene. Han var stadig svag efter sølvkæden, men han havde ingen tid at spille. Tunnelen skulle graves færdig inden solopgang.

Han nåede toppen af tunnelen og begyndte at flå og kradse i jorden, der smuldrede og faldt ned og fyldte tunnelen under ham op.

Kun godt, tænkte han, så kan ingen følge efter mig.

En kølig brise strejfede hans hånd, da han langt om længe nåede overfladen. Jorden var stadig fugtig efter regnskylllet tidligere på natten, men natten var ikke lang på disse breddegrader. Solen kunne stå op når som helst.

Elliot gravede hullet større og stak hovedet op. Ganske rigtigt, han befandt sig ude i steppelandet uden for borgmuren. Han skyndte sig op og begav sig af sted mod Tusmørkeskovens beskyttende ly.